

PREMI D'ESCULTURA 2018

«Un forner pot salvar el món, però un artista alimenta l'ànima»

► La Fundació Vila Casas convoca una nova edició dels seus premis adreçant-se a escultors

Gerard Mas

Promoure els artistes catalans és un compromís ferm de la Fundació Vila Casas. Des del 1998, impulsen uns premis que cada any estan destinats a una d'aquestes tres disciplines: la fotografia, la pintura i, enguany, l'escultura. Els qui hi vulguin optar s'hi podran presentar fins al 18 d'abril. El guanyador s'endú 15.000 euros i veurà exposada la seva obra al museu Can Framis (Barcelona), a part de formar part d'una de les col·leccions d'art més importants de Catalunya.

Gerard Mas (Sant Feliu de Guíxols, 1976), que va guanyar l'edició del 2015, ens explica com esculpeix el seu món que, amb aquest reconeixement, s'ha fet una mica més gran. Ens hi submergim entrant en un bosc.

Arbres que inspiren

"A tal lloc han caigut uns xiprers supermacos". "Conec no-sé-qui que té un roure que vol tallar". És amb missatges com ens anem avisant de si hi ha arbres aquí o allà. Aconseguir-ne que tinguin un cert gruix no és fàcil. Però només veient l'arbre ja em ve la idea de l'obra que vull fer.

Feina solitària

Normalment acabo les peces per esgotament. I sovint, si no hi hagués una data d'entrega, no les acabaria mai. Com a escultor és molt difícil saber en quin moment he de posar el punt final. Passa molt que una peça que potser ja estava bé com estava, la segueixo tocant i l'espatllo. Llavors ja no hi ha marxa enrere. Has de tenir l'antena posada per saber què val la pena conservar i què no. M'ha passat d'invertir molt de temps en una peça de marbre i, no fa falta que es trenqui res, només de veure el que n'ha sortit, ja l'he deixat estar. Tot el que faig ho podria abandonar. M'avergonyeixo de les peces, i les retocaria fins que pogués.

Estem fets de passat i de present

M'agrada utilitzar imatges que són reconeixibles en algun moment de la història de l'art: del Renaixement o de l'escultura clàssica. Però ho faig des del present. Quan viatges a un lloc i viatges al casc antic d'una ciutat sempre t'apareix allà al mig un McDonalds o un Zara i t'adones que el present està contínuament contaminant el passat. Per molt que el vulguis evocar, està perdut per sempre. Voler atrapar el temps en una escultura és una mica involuntari. Em vaig dedicar força temps a la restauració i a fer de picapedrer, i això em portava a fer un tipus d'acabat que quedava molt clàssic. Això ho trobava un defecte, perquè estava buscant alguna línia pròpia, més contemporània. Fins que vaig veure que exagerar aquest classicisme donava contradiccions molt interessants.

Boicots a favor de la bellesa

Va començar com una mena d'autoboicot. Quan veia les peces massa ben fetes les agredia, i m'agradaven més. La recerca de la bellesa no té res a veure amb la idea que hi havia al renaixement. És una tasca impossible, sempre hi ha alguna cosa que la destrossa, i és millor anticipar-se i fer-ho un mateix. Tinc tota una sèrie d'antiherois: gent que vol aparentar una cosa i acaba sent-ne una altra de molt diferent. Imatges d'una pretesa dignitat. Ara a les xarxes socials tothom vol ensenyar la perfecció i la vida feliç, però a la que grates una mica, ja trobes les misèries. Veus algun element que t'indica que res és el que sembla. M'agrada buscar la realitat que amaguen les escenes ideals.

Dama del llengot.

La lletjor, en petites dosis

M'agrada mostrar la cara lletja de la vida, però sense posar-la al centre. Hi ha un tipus d'art que busca el que és més desagradable i fa una punta de peu a l'estómac de l'espectador. Crec que si crees un entorn d'harmonia, només que una cosa grinyoli una mica, l'efecte es multiplica. Per exemple, un grup de trash metal comença des del primer segon amb una bateria a tota

castanya i amb una distorsió salvatge, i en canvi hi ha grups de jazz que comencen amb un pianissimo molt baix, i el moment en què el bateria fa un cop de veritat, tothom salta. Val més reservar la lletjor en petites dosis per tenir un cop d'efecte per quan toca.

Dama de la rata.

Fer imprescindible el que és prescindible

Està molt bé que gaudeixis amb el que fas però també hi ha d'haver un moment de distància, com si fossis un espectador. I preguntar-me: si ara em mirés la peça des de fora, com la veuria?

El que és més important d'un escultor, igual que de qualsevol artista, és que transmetis alguna cosa. Que valgui la pena perdre el temps contemplant aquella obra. Que tinguin poesia, i per això calen bones idees, tenir sensibilitat, coses a dir i saber-ho fer. L'escultor i el pintor és un ofici com qualsevol altre. És un artesà amb la diferència que el que fa no té una utilitat aparent, i el seu repte és aconseguir que allò serveixi per alguna cosa. La música no té cap funció aparent però ens transmet tantes coses que ens és imprescindible. Per tant, un forner pot salvar el món, però un artista alimenta l'ànima.

Sarcòfag.

La Fundació Vila Casas i l'art d'impulsar

El premi de la Fundació Vila Casas és un dels millors que hi ha a nivell català. És una oportunitat molt gran perquè la teva obra arribi a més gent. D'escultors en som molt menys, és un món més petit, de fet, l'escultura és com la germana petita de la pintura, però sempre es fa mirar, perquè està allà al mig i ensopegues amb ella. Que els premis Vila Casas siguin rotatius i cada any es dediquin a una disciplina és una manera de dignificar l'escultura, ja que està a la mateixa altura que la pintura i la fotografia. L'escultura requereix una infraestructura més gran, un magatzem, hi ha peces molt pesades que s'han de moure amunt i avall. Amb aquest premi, a part de la dotació econòmica, tens un any per preparar una exposició, s'edita un catàleg que arriba a un públic gran.

Durant aquest temps, he vist com he aparegut a més mitjans i hi ha hagut més interès per a la meva obra. Ser un dels artistes del catàleg de Vila Casas et dona un prestigi, entres en una de les millors col·leccions d'art català més grans. Em meravella que hi hagi col·leccionistes, com Antoni Vila Casas, que comprin edificis amb la finalitat d'obrir museus. Sort en tenim, d'ells.

Procés de creació de *Nano*, l'obra guanyadora de Gerard Mas.

